

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. II. Ex scriptis S. Martialis, & aliorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

Pericula
Hæretico-
rum.
12.
Ecclesia
Romana
est quam
exire
non
possunt.

Neque alia quærenda est Ec-
clesia Apostolica, quam illa cui
Romanus Summusque Pontifex
loco Christi præsidet in terris.
Hæc enim fidem atque doctrinam,
quam à Christo & Apostolis Apo-
stolorumque discipulis ac sanctis
eorum successoribus accepit, in
hodiernum usque diem servat in-
tegram. Eam verò fidem & do-
ctrinam hic libellus non obscure
ostendit, convincens mendacii
hæreticos hujus tempestatis, qui
ut imperitis & incautis facilius
imponant, dicunt se sic credere &
docere, sicut Patres Deo chari in
primitiva Ecclesia crediderunt at-
que docuerunt.

13.
S. Iacobus
sacramen-
tum ex-
tra
Patri-
am com-
mendat
fidelibus.
Iacob. 5

Sed quia hoc capite tractavi-
mus potissimum de Liturgia Ia-
cobi Apostoli, adjiciemus in cal-
ce etiam id quod idem Apostolus
in epistola sua scribit de Sacra-
mento extremæ Unctionis, quod
hæretici modò insolentissima te-
meritate abrogare volunt. Ait er-
go: *Infirmatur quis in vobis? indu-
cat Presbyteros Ecclesie, & orent su-
per eum, ungentes eum oleo in nomi-
ne Domini: & oratio fidei salvabit
infirmum, & alleviabit eum Domi-
nus: & si in peccatis sit, remitten-
tur ei.* Hic beatissimus Iacobus
monet ut fiat, quod Christus circa
fideles, qui periculosè ægrotant,
faciendum instituit. Non quid-
quam suum statuit, sed illud no-
bis tradit, quod à Christo didicit.
Divus Innocentius, Pontifex
Summus hujus nominis primus, ad
quem semel atque iterum scripsit

beatus Iohannes Chrysostomus, in
sine epistolæ suæ ad Decentium
Eugubinum, Episcopum datæ,
meminit extremæ Unctionis, &
citat hunc locum Iacobi Apo-
stoli. Id ipsum facit sanctus Augu-
stinus secundo libro de Visitatione
infirmorum. Nimirum Ecclē-
sia Catholica Sacramentum istud,
quod ab initio accepit, fideliter
retinet, & usque ad consumma-
tionem sæculi retinebit, quan-
tumcunque oblatrent inimici ve-
ritatis hæretici.

CAPUT II.

*Ex scriptis sancti Martialis, &
aliorum.*

1. *Martialis Apostolus Galliarum docet, Eu-
charistiam esse Sacrificium Corporis Christi in alta-
ri pro salute nostra à Sacerdotibus oblatum.*
2. *Idem ex Iustino Martyre.*
3. *Sanctus Martialis consecrationem altarū
& Basilicæ commemorat;*
4. *Item salutiferum signum Crucis:*
5. *Vorum etiam Virginitatis.*
6. *Docet, sanctas animas Deum videre an-
te finem sæculi.*
7. *Virginitatem & calibatū præfert ma-
trimonio.*
8. *Calibatū docet Sacerdotum, quod etiam
docent Canones Apostolorum;*
9. *Divos quoque gradus Ordinum sa-
cerdotum.*
10. *Recta fides de Trinitate à sancto Mar-
tiali.*
11. *Ecclesiam Dei semper prevalituram cō-
tra hæreticos, ostendit idem sanctus Martialis.*
12. *Sanctus Martialis interfuit Cænæ ulti-
mæ, comprehensioni & Ascensioni Christi.*
13. *Dedicavit Virgini & Apostoli Ecclē-
sias cum cereis, lampadibus, vasisq; aureis & ar-
gentis.*
14. *Purgatorium ostenditur.*

BEATUS Martialis Domini no-
stri Iesu Christi discipulus,
qui cum Apostolis etiam ante pas-
sionem Dominicam conversatus
est,

1.
S. Mar-
tialis
docet esse
sacris-

Citatur
ab Inno-
centio Pa-
pa, & à
S. Augu-
stino.

Facula
Hæreticorum
suum ve-
rum Cor-
poris &
Sanguinis
Christi.
Cap. 3.

est, ac postea à sanctissimo Apostolorum Principe Petro in Gallias ad prædicandum evangelium missus fuit, in epistola quam ad Burdegalenses scripsit, ita de Sacerdotibus & sacra Eucharistia loquitur: *Honorabatis Sacerdotes qui decipiebant vos sacrificiis suis, quæ mutis & surdis statuis offerebant, quæ nec se nec vos juvare poterant. Nunc autem multo magis Sacerdotes Dei omnipotentis, qui vitam vobis tribuunt in calice & vivo pane, honorare debetis.* Et paulò post de Eucharistiæ Sacrificio, hoc est de Missa, scribit hæc verba: *Sacrificium Deo creatori offertur in ara, non homini neque Angelo.* Moxque subjungit: *Ubique offertur Deo oblatio munda, sicut testatus est: cujus Corpus & Sanguinem in vitam æternam offerimus.* Rursumque ait: *ipse (Christus) corpus habens immaculatum & sine peccato (quia conceptus est de Spiritu sancto, natus ex Maria Virgine) in ara Crucis ipsum permisit immolari. Quod autem Iudæi per invidiam immolaverunt, putantes se nomen ejus à terra abolere, nos causa salutis nostræ in ara sanctificata proponimus: scientes hoc solo remedio nobis vitam præstandam, & mortem effugandam. Hæc enim ipse Dominus noster jussit nos agere in sui commemorationem.* Attendant & expendant ista hæretici, qui de Sacerdotio & Eucharistia, Missæque Sacrificio malè sentiunt. Discant & hinc, Christum instituisse divinum illud Sacrificium, jus-

Malach.
1.

sisseque discipulis suis ut ipsum offerrent in sui commemorationem.

Sanè Iustinus Philosophus & Martyr, qui tam vicinus Apostolis fuit, ut Ioanem evangelistam vidisse potuerit, in libro quodam & Dialogo à se edito, disputans cum Tryphone Iudæo, affirmat cum Martiale, istud Eucharistiæ Sacrificium esse mundam illam oblationem, de qua Deus per Malachiam Prophetam Sacerdotibus Iudæorum locutus est ita: *Non est mihi voluntas in vobis, dicit Dominus exercituum, & munus non suscipiam de manu vestra. Ab ortu enim Solis usque ad occasum, magnum est Nomen meum in Gentibus, & in omni loco sacrificatur, & offertur Nomini meo oblatio munda.*

De consecratione altaris ac Basilicæ sancti Stephani, ipse Martialis eodem loco ait: *Dum altaria demonum in pulverem redigerentur, aram ignoti Dei ad consecrationem reservari jussimus: quæ dedicata in Nomine Domini DEI Israel, & ipsius * testis Stephani, qui pro eo à Iudæis passus est, non hominis cultum, sed Dei in ea frequentatus. Hæc ibi. Ecce aram in nomine Dei & Martyris ejus Stephani consecratam. Sed modò consecrationem templorum atque altarium irrident hæretici. Atqui in Veteri Testamento, quod*

Ipsi

2.
Confirmatur idem
ex S. Iu-
stino Mar-
tyre.

Malach.
1.

3.
Testimonium S.
Martialis de con-
secratione Basili-
cæ & altaris.
Act. 7.

* Ex
Græco
Martyris
testis
dicitur.

Levit. 4.

Paula
Hæreticorum
4.
Lignum
Crucis
salutiferum, id est
s. Martialis
prædicat.
Cap. 8.

Ipsi hæretici traditiones Apostolicas, atque ad eum ipsum Crucis signum, quod Dei Ecclesia Sacramentis, rebusque consecrandis tam diligenter adhibet, & quo fideles omnes sese assidue munire debent, despiciunt. Ceterum de hoc salutifero ligno Martialis in eadem Epistola scribit in hæc verba: *Crucem Domini, in quem credidisti Deum verum & Dei Filium, semper in mente, in ore, in signo tenete. Crux enim Domini, armatura vestra invicta contra satanam, galea custodiens caput, lorica protegens pectus, clypeus tela maligni repellens, gladius iniquitatem & angelicas insidias perversæ potestatis sibi propinquare nullo modo sinens. Hoc solo signo celestis victoria data est nobis, & per Crucem Baptisma sanctificatum est.*

5.
Virginitatem emittit
s. sancta
Valeria
& Mar-
tialis in-
ducunt.
Cap. 8.

Idem Martialis in Epistola ad Tolosanos testatur, se sua cohortatione effecisse, ut sancta Valeria virginitatem Deo voveret: sed carnales hæretici hujus temporis votum castitatis impudentissima garrulitate vituperant. Ut autem Lector facilius intelligat verba Martialis, quæ à nobis subjungentur, historiam breviter enarrabimus. Ipsa nobilis virgo Valeria, sponsa erat Stephani Principis Galliæ Aquitanicæ. Quam cum ille urgeret ad celebrandum nuptias, & videret in proposito virginitatis animam obfirmasse, iratus jussit eam capite plecti. Paulo post tamen Christianam fidem tulcepit, & baptizatus cælibem

vitam egit. Nam cum vidisset, satellitem suum sive spiculatorem, qui Valeriæ caput amputaverat, (eum Martialis Tyrannum appellat) subito coram se expirasse, vehementer exterritus, advocavit beatum Martialem. Qui cum advenisset, & spiculatorem mortuum ad vitam in nomine Domini Jesu revocasset, Stephanus in Christum credidit cum suis satrapis. Ait ergo Martialis: *Stephanus, qui jam cognovit veritatem DEI creatoris sui, & baptizatus est à me cum tyrannis & satellitibus suis, in gratia Dei quotidie crescit, nova proles germinis vivi, quam Dominus noster Jesus Christus usque in finem sæculi, per eos quos novit & predestinavit, sibi multiplicabit secundum divitias gratiæ suæ. In cuius nomine, sicut multi vestrum viderunt, tyrannum ejus resuscitavi à mortuis, qui & ipse cum satrapis baptizatus, à morte duplici substractus est. Virgo autem Valeria, sponsa Regis terrestris, sed melius sponsa Regis celestis, que per meam prædicationem virginitatem mentis & corporis Deo devoverat, gladio decollata, dum vitam temporalem contempsit, eternam invenit: & temporalem mortem pro Christo suscipere non recusans, eternam mortem devicit. Hæc enim per operationem meam Spiritu sancto repleta, magna effecta est in gratia Dei. Et ideo prudens virgo ad celestia regna pervenit, & diabolum triumphavit. Hæc Martialis de sanctissima virgine Valeria.*

F f f f

Non-

Facula
Hæreti-
corum.

6. Anima
beate vi-
dent Deū
ante di-
em judi-
cii, ex di-
ctis San-
cti Mar-
tialis.
Philip. 1

Nonnulli hæretici etiam nunc dicunt, Sanctos ante iudicii ac resurrectionis diem non ingredi cælum, & Deum non videre: sed eos confutat ipse Martialis, dum asserit beatam Valeriam pervenisse, ad regna caelestia. Confutat illos & Paulus Apostolus, dum ait: *Cupio dissolvi, & esse cum Christo.* Profectò fieri non potest, ut is qui pervenit ad regnum caeleste, & cum Christo est, Deum non intueatur, cum omnes qui in cælo sunt, Deum videant sicuti est. Iam olim Ecclesia Catholica clara voce * pronuntiavit, sanctas perfectasque animas statim post mortem corporis recipi in cælum, ac beatâ Dei visione perfrui.

2. Ioan. 3
* In Cõ-
cilio
Floren-
tino, an-
no 1439
questio
ne de ig-
ne Pur-
gatorio

7. Virgini-
tas & ca-
libatus
matrimo-
nio præ-
ponitur,
testes
dem.

Rursum eodem loco Martialis loquitur de Stephano Principe, hoc modo: *Sponsus virginis (Valeriæ) adeò est effectus testis passionum Christi, ut in corpore suo caelestem conversationem jam præbeat subditis, desideria carnis suæ crucifigens, & regnum diaboli comminuens. Nec solum Christo, cui credidit, Ecclesias per suum regnum, secundum quod Spiritui sancto & nobis visum est, disponere & fabricare gaudet; sed antiqua templa demoniorum, ac spurcissima fana idolorum destruens, perfectus in fide videtur. Ipsius enim iussu idola Cadurci oppidi & Tolosane urbis, & confinii eius, jam nuper diruta sunt. Cui etiam obedire debetis in omnibus, quia Princeps à Deo vobis est constitutus, à quo omnis potestas & paternitas in cælis & in terra originem &*

Rom. 13
Ephes. 3

fortitudinem sumpsit. Quem Princeps bonum ad hoc tantum munus perduxit germen novellæ fidei, per quam novus homo factus, novo homini conjunctus est: ut pro suavitate quoque præmi futuri illectus, copulam carnalium nuptiarum devita- verit per meam prædicationem, quatenus liberior Deo famulari possit, & multas catervas populorum subdere fonti regenerationis. Nec ideò tamen prohibemus nubere legitimo connubio: cum & hoc conjugium honestum concessum sit, & constitutum à Deo ab initio mundi in multiplicatione generis humani. Atque infra Martialis addit: *Ultra hunc gradum homini licitè concessum, viduitatem in premio majori constituit. Sed & tertium excellentem gradum honestatis in virginitate demonstravit nobis perfectum, & per omnia similem Angelicæ dignitati. Hæc ibi. Paulus etiam Apostolus aperte præfert virginitatem conjugio, dicens: Qui sine uxore est, sollicitus est quæ Domini sunt, quomodo placeat Deo. Qui autem cum uxore est, sollicitus est quæ sunt mundi, quomodo placeat uxori, & divisus est. Et mulier innupta, & virgo, cogitat quæ Domini sunt, ut sit sancta & corpore & spiritu: quæ autem nupta est, cogitat quæ sunt mundi, quomodo placeat viro. Ac rursum: Qui matrimonio jungit virginem suam, benè facit: & qui non jungit, melius facit. Hæc Paulus. Falsum igitur est, quod hæretici deblaterant, dicentes, virginitatem conjugio non præferre.*

O ho-

Pecula
Hæreti-
corum.
8. **O homines à recto iudicio alienissimos!**

Sacerdo-
ter in pri-
mitiva
Ecclesia
valibet
fuisset,
idem do-
ctus.
Beatus Martialis, vir castissimus atq; purissimus, laicum Principem ad servandum cælibatum hortatus est: at hæretici & virgines Deo consecratas, & Monachos sincero Dei cultui addictos, nefandis matrimoniis nunc copulant. Qui ut facilius Sacerdotes Domini in sacrilegas nuptias & nassam perditionis pertrahant, aiunt, Presbyteros in primitiva Ecclesia iniisse connubia: sed hoc verum non est. Tunc quidem nonnulli, qui eximia probitate vel sanctitate præditi erant, etiam si uxores haberent, promovebantur ad Sacerdotium, modò tam ipsi quàm uxores eorum bigamiæ expertes essent: sed nunquam sub nova Evangelicâque lege, is qui jam Sacerdos erat, permixtus est uxorem ducere in Ecclesia Dei.

Can. 26. Hinc Apostoli in Canonibus suis dicunt: *Innuptis, qui ad Clerum provehi sunt, precipimus, ut si voluerint, uxores accipiant, sed Lectores Cantoresq; tantummodo.* Et rursum:

Can. 17. *Qui post Baptismum duabus implicatus fuit nuptiis, aut concubina habuit, non potest esse Episcopus, vel Presbyter, vel Diaconus, vel omnino ex ordine Clericorum.* Item:

Can. 13. *que: Qui viduam duxit, aut ejectâ, aut meretricem, aut aliquam que publicis mancipata sit spectaculis, Episcopus aut Presbyter, aut Diaconus, aut omnino de sacro Clericorum numero esse non potest.* Itidem Paulus Apostolus ostendens quisnam

poterat Sacerdos fieri, ait: *Si quis Tit. 2. sine crimine est, unius uxoris vir.* &c. De Episcopo quoque sic scribit: *Oportet Episcopum sine crimine esse, unius uxoris virum.* Et de Diaconibus etiam dicit: *Diaconi sunt unius uxoris viri.* Hoc est, non sint bigami.

Notent autem hic hæretici nostræ tempestatis, qui gradus Ordinis sacri, deliramenta bardorum hominû esse iudicant, quàm seriò Apostoli *Episcopos, & Sacerdotes, & Diaconos, & alios ministros Ecclesiæ* exprimant. Nam cum in veteri lege, quæ veritatis umbram præferebat, Levitæ & Sacerdotes, & Principes Sacerdotum fuerint, qui res sacras curarent tractarentque, & peculiare ministerium Deo impenderent: justum profectò fuit, ut in nova Evangelicâque Lege, quæ divinum Eucharistiæ Sacramentum atque Sacrificium nobis exhibet, gradus illi Ordinis sacri haberentur. Enimverò Sacerdotium secundum ordinem Aaron figura erat Sacerdotii Christi quod est secundum ordinem Melchisedech: *Psal. 109*

& qui funguntur hoc novi Testamenti Sacerdotio, sub specie panis & vini offerunt Deo verum Corpus Christi & Sanguinem. Planè Deus, qui varios spirituum Angelicorum ordines in cælo constituit, distinctos etiam Ecclesiasticæ functionis gradus in terra voluit esse, miram Hierarchiam utrobique disponens. Videmus & in externa Republica diversos

Facula
Hæreti-
corum.

10.

Sanctus
Martialis
de S. Tri-
nitate
confesso-
nem pro-
fert:

Cap. 10.

esse gradus eorum qui illam ad-
ministrant, Deo ita ordinante.

Quia verò intelleximus, quod-
dam etiam hisce temporibus no-
stris de Divinitate mysterioq; Tri-
nitatis non rectè sentire, appone-
mus hic nonnulla, quæ S. Martia-
lis in ipsa epistola ad Burdegalen-
ses de altissimo illo scribit myste-
rio. Ait igitur: *Sanè de mysterio
Trinitatis, quam bonus & suavis
Deus Rex Regum, per nostram an-
nuntiationem revelare dignatus est
vobis, scitote intelligentes, quia ul-
tra omnem sensum Angelicarum
potestatum & virtutum vera Divi-
nitas excellit, quam impossibile est
etiam à spiritibus Angelicis com-
prehendi. Sola enim Trinitas in
Divinitate unitatis seipsam novit.
Hæc enim ante sæcula in claritate
sua eternitatis permanebat, nihil in
se diminutum, vel quod augeri pos-
set, continens: sed unius eternitatis,
unius voluntatis, unius essentia, unius
sanctitatis, unius puritatis, ultra
omnem puritatem, ultra omnem glo-
riam, in charitate, in veritate, in bo-
nitate habitavit. Et paulò infra:
Fratres, scitote, quia Verbum in
quod credidistis, Filius est, unigeni-
tus ante omnem substantiam, ante
omne initium. Ipse est enim prin-
cipium, quia de principio ineffabili-
ter genitus est. In nostro verò tempo-
re mirabiliter ab Angelo annun-
tius, & in veritate incomprehensi-
bili de Virgine Maria natus est, ni-
hil diminutus à Divinitate majesta-
tis sue: cujus nos testes sumus. Spi-
ritus verò Dei, qui vos sanctificavit*

De Ver-
bo Incar-
natio.

credentes in ipsum, qui Filium natu-
ralem & sibi secundum eternita-
tem coequaltem per omnia, resuscita-
vit tertia die à mortuis, non est ge-
nitus sicut Verbum: quia ipse Spi-
ritus in divina equalitate gloriosus,
processit ineffabiliter ab eo qui ge-
nuit, & ab eo quoque qui genitus est.
Itaq; Spiritus Domini non genitus,
non factus, non creatus, sed proce-
dens est à Patre, & Verbo. Verbo
autem Domini cal: firmati sunt, &
spiritu oris ejus omnis virtus eorum.
Itaq; nihil discretum in Divinitate
Trinitatis sentietis: quia nobis unus
& idem Deus, qui cuncta creavit,
Pater; & unus & idem Dominus,
per quem omnia facta sunt, Filius
eius Jesus Christus; & unus idemq;
Deus, Spiritus sanctus, in quo omnia
subsistunt. Ex hæc in personis tria
divisa, in Divinitate unus Deus
indivisus est. Hæc ibi.

Ceterùm de hæresibus, de quæ
firmitate Ecclesiæ Catholice &
hæreticis, beatus Martialis mox
postea in eadem Epistola loqui-
tur ita: *In novissimis temporibus
(videlicet quando in celo cum Chri-
sto, quem Deum & hominem in ter-
ra adoravimus, erimus soluti à cor-
pore, venturi verò post nos in hac ter-
rena pugna conversabuntur) oportet
multos discedere retrò dū Deum,
qui illos creavit & vocavit, abnega-
re non timebunt. Et inimicus, qui
nunc à cordibus vestris proiectus est,
venturus est ut supersemnet in po-
pulo Dei grana errorum. Sed firma
Ecclesia Dei & Christi, nec cade-
re, nec dirumpi poterit unquam.*
Veniens

Pfal. 127.

11.

Quod Ec-

clesia Dei

prevali-

tura sit

curat

hæresibus

docet idē

Martia-

lis

Cap. 15.

Pecula
Hæreti-
corum.

Venient autem presumptores absq[ue] gratia Dei, loquentes, quorum gloria labiorum procedit ex superbia: similes illi, qui superbia calum præsument habitare, mox decalo cum Angelis suis sequacibus ruit in æternam voraginem. Hi docebunt aliam doctrinam, qua aliena est à Deo, amica autem diabolo: per quam ipse spiritus erroris animas post se trahere festinabit.

12. *S. Martialis* Ille beatissimus Martialis, qui in Cœna novissimè & institutio-
ne sacræ Eucharistiæ præsens fuerat, evidenter ostendit se etiam adfuisse, cum Christus in horto comprehenderetur; ait enim in Epistola ad Tolosanum: Discipulo suo, à quo tradendum se noverat, dulcedine sua bonitatis (nobis tremantibus & intuentibus sciviam eorum qui eum comprehendere venerant) osculum dedit. Qui autem eum irradidit, condiscipulus nobis erar, &c. Et supra in eadem epistola scribit hunc in modum: Vobis iam notum feci, & iterum vobis notum facio, quod Christus, postquam resurrexit de sepulchro, conversatus est nobiscum per dies quadraginta, & convesci nobiscum non est dedignatus, &c. In initio quoque Epistolæ ad Burdegalenses scriptæ ita loquitur: Resurrexit ante lucem die tertia de loco in quo eum sepeliri vidimus, & apparuit nobis, & lavificavit nos: testes enim sumus, quia eum ascendere in celum vidimus.

Cap. 13. *Inventio Epistolæ ad Burdegalenses & Tolosanum.* Porro, istæ duæ præcellentes & verè Apostolicæ sancti Martialis Epistolæ ad Burdegalenses & To-

losanos, fuerunt Dei beneficio tandem post multa sæcula inventæ Lemovicis, in Basilica sancti Petri Apostoli, (ibi enim sepultus fuit ipse Martialis) in arca saxeâ sub terra.

Idem Martialis evangelium in Galliis prædicans, cum cognovisset Petrum & Paulum Apostolos Romæ martyrio vitam hanc finivisse, Basilicam jam à nobis commemoratam in urbe Lemovica extruendam curaverat: altare laminis aureis investiverat: lucernas ac lampades, quæ ante altare collucebant, ex auro purissimo posuerat: Crucem, thuribulum, & candelabra aurea fieri præceperat: demumque ipsam Basilicam in honorem omnipotentis Dei ac beati Petri Apostoli, præsentente Stephano Principe, solemniter consecraverat, ut historiæ veridicæ tradunt. Dedicavit & alias Basilicas Salvatori Christo, ac B. Mariæ virgini Deiparæ, sanctoque Andreae Apostolo Notent hic hæretici, etiam in primitiua ecclesia varium Basilicarum ornatum, & cereos vel lampades fuisse in usu. Hæc & Apostolici Canones testantur, in quibus ita scriptum est: Vas aureum & ar-

gentium sanctificatum, aut velamen linteumve nemo amplius in usus suos assumat: id enim iniquum est. Et supra: Si Clericus aut laicus ceram vel oleum ex sancta surripuerit Ecclesia, excommunicetur. Ac rursus in initio ipsorum Canonum: Licetum non est aliud quid-

13. *B. Virgini, & SS. Petro & Paulo Basilicam dedicavit idem Martialis.*

Cerei, lampades, vasa aurea & argentea in Ecclesia.

Can. 73

Can. 71.

Can. 2.

Facula
Hæreci-
corum.

piam admoveere ad altare, quàm oleum in luminaria, & incensum tempore sanctæ oblationis. Hæc ibi. Nihil verò mirum, quòd sub nova lege in ædibus sacris, ubi Corpus Christi conficitur, sumitur, asservaturque, & divina majestas sanctissimè colitur atque adoratur, talia habeantur: cùm sub lege veteri & candelabrum, & lucernæ, & perpetuus ignis, & aurea vasa, & diversa ornamenta in domo Dei posita fuerint.

Exod. 37
Levit. 6
Exod. 36
& 39.

14.
Assertio
Purgato-
rii.

Istud quoque, quod dicturi sumus, in historiis fide dignis adnotatum est. Cùm Stephanus Galliarum Princeps à Nerone evocatus venisset in Italiam, ac deinde rebus ritè gestis, & divinissimo Petro Apostolo Romæ salutato, jam reversus esset in Gallias, unus è militibus ejus Christianis, nomine Heribertus, Arcadii illustris viri filius, lavans se in flumine, subitò submersus atque exitinctus est. Qui die subsequenti à beato Martiale Apostolo, rogatu Stephani & Arcadii, revocatus ad vitam, testatus est palàm esse Purgatorium, in quo animæ fidelium, quorum peccata in hac vita plenè remissa atque deleta non fuerint, ad certum tempus detinentur. Id enim anima ejus à corpore separata certò didicerat. Atque eam ob rem postea sæculari militia relicta, sanctum Martialem secutus est. Plerique hæretici ævi nostri dicunt, Purgatorium nihil aliud esse quàm vanum hominum somnium atque commen-

Funda-
mentum
Purgato-
rii tam
ex Patri-
bus quàm

tum: at nos etiam ex divinis Scripturis eos confutare possumus, ostendereque quòd verè sit Purgatorium. Certè Christus asserens in Evangelio, verbum dictum in Spiritum sanctum non remitti, neque in hoc sæculo, neque in futuro: apertè indicat aliquas culpas remitti post hanc vitam in alio sæculo. Unde in ipsis sacris Litteris legimus, quòd *sancta & salubris sit cogitatio pro defunctis exorare, ut à peccatis solvantur.* Illæ autem animæ defunctorum, quæ adhuc aliquid remittendum vel purgandum habent, & pro quibus oramus, neque in cælo sunt, neque in inferno. Nam si in cælo essent, orationibus fidelium non indigerent; si verò essent in inferno, orationibus iuvare non possent. Quare omnino fateri cogimur, esse Purgatorium in quo retinentur. Etiam si expressis sacrarum Scripturarum verbis Purgatorium comprobari non posset; quia tamen Ecclesia (quæ veritatis columna est) credit esse Purgatorium, nos nihil de ea re dubitare debemus.

ex Dri-
turu.

Matt. 23

2 Mach. 12

Maximè
ex Ecclē-
siæ aucto-
ritate.

CAPUT III.

Ex scriptis S. Abdie & aliorum.

1. Abdias Missæ Sacrificium agnoscit, & sacrum velamen virginum Deo consecratarum.
2. Basilicas item in honorem Sanctorum Deo dedicatas & solemniter consecratas.
3. Mariam Virginem omnium primam vitam perpetuam virginitatis emisisse.
4. Ieiunium satisfactionis & penitentia causa conjunctum. Ieiunium naturale præmittendum Communioni.
5. Miracula ad Sanctorum sepulchra & memorias verè fieri solita.

6. Ven-